Hayatımızdaki ince şeylere dair

Ahmet İnam

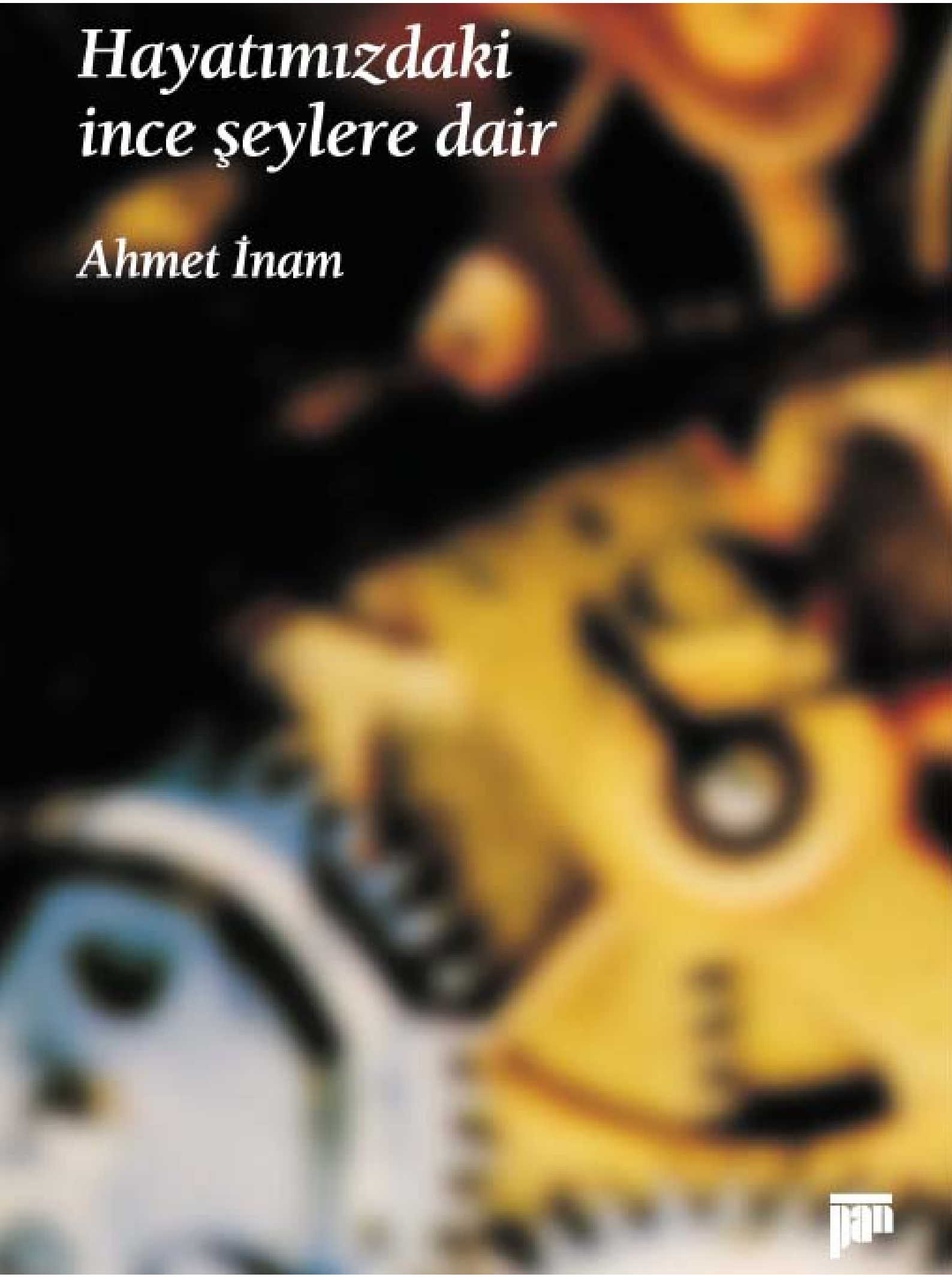

HAYATIMIZDAKİ İNCE ŞEYLERE DAİR

Ahmet İnam

Pan Yayınları Gri Yayın Dizisi 20

ISBN 975-8434-11-X

Yayın Tarihi: Eylül 2000

Kapak: Fatih Durmuş

Pan Yayıncılık Barbaros Bulvarı
74/4 80700 Beşiktaş - Istanbul Ü
Tel: (0212) 261 80 72
Faks: (0212) 227 56 74
www.pankitap.com

Bu e-kitapçık, Hayatımızdaki İnce Şeylere Dair
isimli kitabın tanıtımı amacıyla Pan Yayıncılık tarafından
IDéEFIXE'in teknik desteğiyle yayınlanmıştır.

İçindekiler

Dikmende Pazarda

Olağan Hayatın Olağanüstülüğünü Keşfetmeye Hazır mıyız?

Çocukları Nasıl Öldürdüm

Çocuklar Beni Nasıl Öldürdüler?

Dikmen'de Pazarda

"Her ruh kendi kalıpları içinde muzdariptir" demişti, bir dostum. Bundandır belki ruhumu hep kuytularda içişim. Çok az çıkışı yolumun, okumuş yazmış meyhanelerine ve barlarına. Hayatın sımsıcak somutluğunu eleyip duran kalbur delikli gözlüklerinden, ellerindeki renkli kitap ve dergilerden, hamlık gazıyla klorlanmış iğreti Türkçelerinden bakanlara kaynamadı içim. Türkiye'nin bunca genişliğinden ürküyorum: Herkese yer var ve kimseye yer yok.

Elimde zembille Dikmen'de pazarda, bir kış akşamı, üşümüş kafamı içine gömdüğüm tombul kasketimle dinelip duruyorum. Elindeki limonları gözümün içine sokan satıcı çocuklardan, maydanozcu, dereotu, kuzukulağı satıcılarından, "kahvaltıya çemen" sesleriyle kararan, bulutları sarhoş göğe bakıp düşünüyorum: Sırtında torbasıyla iri kıyım bir gecekondu kadını itiyor beni ve bağırıyor: "Biraz da biz seçelim dayı!" Neyi seçiyor? Yanıbaşımda tepeleme domates kümesinin üstüne yuvarlanıyorum. Eller aceleyle geziniyor domateslerde. Torbalara, naylon tabaklara boşalıyor domates. (Domates mi onlar, yoksa kelimeler mi sarsan beni, gözlüklü ve yazmaya yazgılı beni, namussuz beni, pazarı anlayamayan, domatesi seçemeyen, kente üşüşmüş gürültülü kır kadınlarının kolları arasında ezilen beni.) Süzülmüş "kafe"lerin, zevkin kopacak kadar inceldiği restoranların, eski kitapçıların, antikacı dükkanlarının temiz giyimli, iyi beslenmiş, parfüm ve krem kokan aydınlarının neresindeyim şimdi? Yıllardır her çarşamba akşamı, kar, tipi demeden dolandığım, çiğnediğim, çiğnendiğim bu pazar yerinde, sayfalardan fırlayıp sokağa olan hasretini gidermeye çalışan bir yazı cümlesiyim. Yok öyleyim, hayatı, insanı, insanları iyi tanıdığım, nalburları, spor malzemesi satanları, ayakkabı boyacılarını, demircileri, marangozları gözlerinden okuduğum yalandır. Onlar kitap değiller. Soluyorlar, damarlarında kan, çıbanlarında irin var.

Domates tezgâhının başında bir karış sakalı, gölgeli bakışı, sapsarı gülüşüyle Doğulu bir delikanlı, kulağına götürdüğü radyoyla haykırıyor: "En büyük Beşiktaş vallahül-azîm" "He vallaha" diyorum, ona, göz göze geliyoruz. Yalan söylediğimi anlıyor, gülüyor: "Domatesim eyidir, hacı baba" diyor. Biraz önce "dayı" idim, şimdi de "hacı baba". Ne kadar çokum bu pazarda. Burada atan yüreğin pompaladığı değişim kanının hızıyla

savruluyorum: "Sandıklılı Ahmet senin tezgâhın yok bu pazarda." Hızla çevriliyor hayat. Hadi yazma. Hadi düşünme.

Yolum kitapçılara düştüğünde, daha kapıdan girerken duyduğum koku, kasetler ve müzik ve bir yığın genç insan. Baktıkça başımı döndüren, gönlümü bulandıran kitap öbeklerini anımsıyorum. Kimseyi rahatsız etmemek için kusamadığım tezgâhları. Duyduğum tiksinti neden? "Kendinden efendi, kendinden" diyen sırıtkan şeytanıma selâm veriyorum. Muhtemelen kendime.

Neden buradayım? Neden yazıyorum? Neden okuyorum? Düşünce ve kültür lağımının içinde besili bir fare olduğumu biliyorum. Şeytanımın hep önündeyim. Belki de bu şeytanın bir oyunu.

Dikmen'de pazarda ayağıma basan, üstüme çıkan kalabalığın ortasında bir başıma dineliyorum. Bu pazar nasıl kitaba geçer? Derken, tepeleme lahana yüklü bir arabayı çeken traktör giriyor pazara. Kaçışıyorlar. O kocaman tekerlek ayağımın üstünden geçiyor. Bakakalıyorum. Bu ayak kimin? Beni pazara getiren, düşlere götüren, bir ördek kanadı gibi çırpınıp, azıcık uçabilen beni. Şoför bağırıyor: "Önüne baksana, baba!" Bu da bir başka kimlik: "Baba." Sanki traktörü ben çiğnedim. Lahanaları ve onları yiyip bitiren zaman tavşanını.

Dikmen'de pazarda, girdabın orta yerinde, mahşerde, satılan bütün günahlar sepetimde, eve dönüyorum. Gerçeğe tosladım, dönüyorum. Bir Mevlevî dönüşü değil bu, Tubâ ağacına astığım hakikat yazan mürekkep hokkasının dönüşü, biraz ileri, biraz geri dönüş. Bir uçuş. Beyazlığını yitirmiş, bitkin, mahpus bir güvercinin uçuşu. Pazarda sekip duran ve gün ışığının her vuruşunda yeni yeni yüzlerini keşfeden yapayalnız bir güvercinin...

Olağan Hayatın Olağanüstülüğünü Keşfetmeye Hazır mıyız?

Çağımız insanının en büyük sorunu, yaşadığı hayatı olağan, sıradan bulmasıdır. Hayatımızın bize verildiğini düşünüyoruz. Yaşadığımızı yaşamaya mahkum olduğumuzu sanıyor, kabullenmekten başka bir çıkış yolu bulamıyoruz.

Yakınıyoruz; içinde bulunduğumuz koşulları eleştiriyor, söylenip duruyoruz. "Bu kadar" oluşumuzu olağan buluyoruz. Duyduğumuz rahatsızlık "bu kadar" gördüğümüz kendimizi, yaşayışımızı aşmamıza yetmiyor; tersine, rahatsızlığımız, rahatsız olduğumuz dünyaya alışmamızı sağlıyor. Aklımızca muhalefet ederek (söylenme muhalefeti!) bize "verilen" koşulların oyuncağı oluyoruz. Yaşamıyoruz: Yaşattırılıyoruz!

Kendimizi yaşayamıyoruz, tanıyamıyoruz. Doya doya üzülemiyor, doya doya sevinemiyoruz. Çevremize uyma, başkalarına göre yaşama endişesi, iç dünyamızı geliştirmemizi engelliyor. İçi olmayan, sığ insanlar oluyoruz. Çok az sözcükle konuşuyoruz. Yargılarımız basmakalıp, dünyayı algılayışımız sıradan; sürünün silik "koyunları" olup çıkıyoruz.

İsyanımız yok! Olsa da içimizde kalıyor. Etrafımızı kollayarak yaşadığımız için, "herkes gibi", "herkes kadar", "bu kadar" olduğumuzu düşünüyoruz. Hayat "anlam vererek" yaşanıyor. Hayata nasıl bir anlam yüklüyorsak, hayatımız öyle oluyor. Anlam ufkumuz çok dar: Dünyanın "bu kadar" olamayacağını anlayamıyoruz.

Hayat öylesine zengin ki! Bu zenginliği yaşamanın elbette biyolojik, sosyolojik, politik, ekonomik, düşünsel, ideolojik, inançlarımızla ilgili koşulları var. Bu koşulları aşabilmenin temel koşullarından biri, hayata karşı tavrımızı değiştirmekten geçiyor: "Bu kadar değil" hayat! "Ben bu kadar değilim." Ötelerde bir can var, canlılık var. Olağanlığı içine tıkıldığımız hayatın olağanüstlüğü var. Hemen önümüzde. Gözlerimizin önünde. Göremiyoruz. Koşulları değiştirmek için mücadele gerekli: Anlamlı mücadele için, alışkanlıklar dünyasını aşmaya yarayan bir istekliliğe, heyecana, umuda gereksinimimiz var. "İçi geçmiş, yorgun, yılgın insanların dünyasından" silkinip dışarı çıkmak gerekiyor. Yaşayabilmenin, canlılığın, can olmanın ateşini içimizde duyu duyuvermek: "Hayat! Seninle baş etmeye, sendeki zenginliği, mucizeyi keşfe hazırım!" diyebilmek!

Bunun için içimizin zengin olması gerek: Oysa zenginlikten yalnızca maddi zenginliği anlıyoruz. İçi olmayan insanların yaşadığı bir toplum, ekonomik, toplumsal, politik sorunlarını çözse de hayatı ıskalamaya devam eder.

Dışımızdaki dünyayı, içimizdeki dünyayı güzelleştirmeden güzelleştiremezsiniz. "Kahrolası hayat"ın değişime ihtiyacı var. Kabul ama, nasıl bir değişime? Güzellikleri, refahı, mutluluğu göremeyen bir gözün önüne bütün görmek istediklerini koysanız ne olur ki?

Dünyayı yönetenlerin çoğu kez anlayamadıkları budur: Malumat sahibi olmak, diplomalar almak, ünvanlara kavuşmak, makamlar elde etmek... Bize nasıl yaşayacağımızı öğretemiyorlar. Neden mi? İç dünyamızı nasıl oluşturacağımızı, nasıl derinleşip, geniş ufuklu bakışlar elde edeceğimizi anlatmıyorlar. "Bilgi" edinmekle yaşama öğrenilemez. Nasıl öğrenilir? Önce içimizi özgürleştirerek. Kafamızın, yüreğimizin içini. Oysa, kanunlar çıkararak ya da yasaklayıcı kanunları kaldırarak özgür olacağımızı sanıyoruz. Mal mülk sahibi olunca, toplumun bizden istediği davranışları "görünüşte" yerine getirince, köşe dönme becerisini elde edince mutlu olacağımızı düşünüyoruz. Hiç sığ insandan mutlu insan olur mu? Yüzeyselliğin, kabalığın, basmakalıplığın, cehaletin mutluluğu mu olur?

Çağımız, yaşayamadan ölenlerin çağı. Paradoksal bir biçimde: Tıp gelişiyor, insanın biyolojik ömrü uzuyor; hastalıklara çareler, geçmişe oranla, daha fazla bulunuyor. Bilim daha fazla bilgi sunuyor; teknoloji inanılmaz hızla üretiyor. Bütün bu olumlu olması gereken bu gelişmeler, insan mutsuzluğunu, yaşayışındaki tatsız tuzsuzluğunu gideremiyor.

İnsan içinde taşıdığı "derinliği", "olağanüstü" potansiyelini unutmuştur da ondan. Yaşadığımız anlardaki sonsuzluğu göremiyoruz. Toprağımızdaki bilgeliği, umutlarımızdaki gökyüzünü, düşünmemizdeki ateşi kavrayamıyoruz. Hiçbirimiz "olduğumuz kadar olmaya" mahkum değiliz. Yaşamak bir imkandır. Çok azını gerçekleştirebiliyoruz. Kendimizi, hayatımızı oluşturamıyoruz.

Sabah, penceremize vuran gün ışığına umutla bakarak, içimizdeki derinliği, içimizdeki kainatı keşfedip güne başlamak: Hayatın can suyuyla beslemek beklentilerimizi. Yeni yepyeni insan olmaya çabalamak.

Çabalayın. Olursunuz.

Çocuklar Beni Nasıl Öldürdüler?

Önceki yazımda bir öğretmen olarak öğrencilerimi, eğitişim (karşılıklı eğitim!) sırasında yaptığım yanlışlarla nasıl öldürdüğümü anlatmıştım. Şimdi öykünün bir başka bölümüne, eğitim denilen savaşta, öğrencilerimin beni nasıl öldürdüklerini, benim bu ölümlerden sonra nasıl dirildiğimi kısaca sergileyeceğim bölümüne geçeceğim.

Bu yazıyı yazan biri "diri" olmalı, ben de öyleyim. Ölmüş de dirilmiş biri. Hem de kaç kez.

Öğrenciyi aşağılayan, ona saygı duymayan tutum ne denli yanlışsa, öğrenci dalkavukluğu, onu gereksiz yere yüceltmek de o denli yanlış. Genç bir umuttur. Geleceğimizdir. Beklentimizdir. Elbette bizden bir şeyleri geleceğe taşıyacaktır. İstemese de. Bizden olumlu ya da olumsuz etkilenecektir. Onu, dilediğimizce biçimleyip, kalıplayarak, gerçekleştiremediğimiz bencil tutkularımıza uygun yaşaması için geleceğe salacağımız biri gibi görmemeliyiz. O, farklı olacaktır. Bize benzeyecek ama bizden ayrı, bizden farklı duyacak, düşünecek, yaşayacaktır. Ona deneyimlerimi aktarmakla yükümlüyüm. İlgisini neresi çekiyorsa, ne kadar öğrenmek istiyorsa. İlgisini çekmeye çalışmalıyım. Geçmişi, şimdiyi anlatmalı, merak ettiklerini nasıl öğreneceğini öğretmeliyim. Alışılmış deyimle öğretmeyi, öğretmeliyim.

Bütün bunları kendime, doğaya, insana, cana duyduğum saygıdan çıkarak yapıyorum. Eğitimin eğitişim oluşu da ondan: Ben genci eğitirken, genç de beni eğitecek. Öğrencim benim öğretmenimdir.

İşte ilk kurşunu bu noktada yiyorum: Karşımda esneyen, bana boş gözlerle bakan ihtiyar gençler görüyorum. Yorgun, bezgin, ilgisiz. Önümde ne işleri var? Karşıma geçmiş, benden hiçbir şey beklemeden, benden bir şeyler bekleyen bu adamlar da kim? Sınavlara gire çıka sınav sersemi olmuş, bu öğretmeninden sınıf geçme dışında talepleri bulunmayan, bu uykulu uyanıklar kim? "Hoca, anlat da gidelim!" diyecekler. "Kaç imtihan yapacaksın, ne soracaksın?" "Kafamızı da iyi ütüledi. Bitirse de yemeğe gitsek." "Ulan herifte ne çene var yahu. Felsefeci değil mi? Aklına geleni söylüyor da söylüyor!" "Kitabı yok muymuş? Allahsız herif, şimdi işin yoksa, dersine gir, not tut!" "Notu

nasılmış? Baba herif diyorlar, herkesi geçiriyormuş!" Bu sözlerin hepsi birer kurşundu. Vuruldum.

İlgisize, saygısıza, emek sarf etmeden, kafa patlatmadan öğrenci olmaya karşıyım. Böylelerini vurduğum olmuştur. Ama savaşta ben yenildim. Bilgiye, öğrenmeye, araştırmaya saygısızlık eden, ihanet eden nicesi sınıflarını geçti. Önlemeye gücüm yetmedi. Nice aflar çıktı. O aflar, eğitim, eğitişim ruhunu kavramaktan aciz, zalim, bencil güçlerin bombalarıydı üstüme. Sığınağım yoktu. Affettiler. (Sen kimsin ki, bir yüzsüz adam, "af" edecek yüceliği nereden buluyorsun?) Af bombardımanında öldüğüm çoktur.

Öğrenen, öğrenmeye çalışanla, öğrenmeye bigâne kalan arasındaki farkın fark edilmediği durumlarda mayına bastım, uçtum, dağıldım havalara! Dönemin bitişinden sonra türlü yalanlarla benden not koparmaya geldiniz. Bir dönem, dersi, dersin içeriğini değil de benim kişi olarak zayıf yanlarımı izlediniz. Baştan beri kafanızda, bu adamdan dilediğim notu nasıl alırım kaygısı vardı. Çoğu kez dilediğiniz notu aldınız. Anladığımda, öldüm. Kopya çektiniz, çalma çırpma ödevler yaptınız! Aferin size. Gözlerimin içine baka baka yalan söylediniz. Sizi kutluyorum. Geleceğin, iş adamları ve yöneticilerisiniz. Geleceğin sizlerin elinde olması, bana düşünce tabancamı beynime dayayıp ateşlememi söylüyor. Ateşliyorum. Ölüyorum. (Bu hoca da yedi değil, kırk canlıymış ha! Durun bakalım, belki biriniz beni öyle vurur ki bir daha dirilemem.)

Hak aradığınızı söylediniz. Bizi toplantılarınıza çağırdınız. Eğitim bozuk, düzen bozuk, hocalar neden "eylem koymuyor?" dediniz. Satılmış, emperyalizmin uşağı olduk. Küfrettiniz. Bir dövmediğiniz kaldı. Belki bir gün onu da yaparsınız. Bu kaba, bu düşünce, tartışma, eleştiri ışığı girmemiş tutumunuz, geçmişte bu ülkede yaşananları yeterince kavrayamadığınızı gösteriyordu. Elbette vurdunuz. Değişip kendinizi aşamadığınızı gördükçe öldüm.

İçinizde anasından bilim adamı, dahi, filozof, büyük şair, yirmi-otuz yabancı dil bilen biri olarak doğanlar var. Bayılıyorum, bu kibirli, öğrenmek istemeyen, "alimliği kendinden menkul" öğrencilere! Üstelik üzülüyorum da, zavallılar bu denli yetenekli, bilgili oldukları halde hâlâ öğrenciler! Onları hemen profesör yapıp, televizyona çıkarmak gerekiyor. Geleceğin "show-man"leri olabilirler. Hiçbir sözün altında kalmayıp kendilerini hep haklı görürler. Küstah ve kabadayıdırlar. Kişiliklerindeki parçalanma, davranışlarına da yansır zaman zaman. İşleri düşünce köpekleşebilirler. Olmadık ödünler verirler. Bu inatçı, taş kafa öğrencilerden yediğim kurşunlar çoktur. Birkaç kez, olmadık yerlerde çapraz ateşe tuttular. Şimdi onlara vereceğim güller, karanfiller vardır. Taş kafalarını delmek için mini matkaplarım. Onları dünyama almamayı öğrendim. Düşmanım bile değiller.

Bir de ön sıralarda oturup, söylediğim her sözü defterlerine geçiren "cici kızlar"la, "pırlanta gibi" oğlanlar var. Diyeceksiniz ki, "Hoca, tam sana göre öğrenciler. Koruman olsunlar ki, seni kimseler vurmasın!" Sizi gidi papağanlar sizi, sizi kuzu kuzu

ezberleyenler. Siz hocanın Azrailisiniz. Canını ala ala bitiremediniz.

Peki hangi öğrenci sağlık memurunuz, hemşireniz ya da doktorunuz saygılı fırlamalar! Haddini bilen, kül yutmaz haşarılar! Yaralarımın kabuğusunuz.

Çocukları Nasıl Öldürdüm?

Doktorlar nice hastasını gömer, mesleklerini öğreninceye dek. Öyle söylenir. Ya biz öğretmenler? Kaç öğrencimizi gömeriz karanlığa, kaçını yılgın, ürkek, düşünce yoksulu, umutsuz bırakırız? Yirmi beş yıla yaklaşan öğretmenlik geçmişim oldu. İlkokul öğrencileriyle çalıştım. Üniversitede doktora dersleri yaptığım benden on, on beş yaş büyük öğrencilerim oldu. İlkokul öğrencileri için hayat bilgisi dersi, orta okul, lise, üniversite düzeylerinde matematik, fizik, kimya, dersleri verdim. Almanca, İngilizce, Fransızca fen dersleri okuyan öğrencilerimin problemlerini çözmeye uğraştım. Edebiyat ve dil dersleri verdim. Yirmili yaşlarım elimde çantamla, zengin çocuklarının evlerinde geçti. Yüzlerce öğrencim oldu, yüzlerce dünya... Her birinden çok şey öğrendim. Ders ücretlerimin üstüne yatan ana-babalarından da. Düşük paralarla dersanelerde çalıştım. Günde on dört saat ders verdiğim olmuştur. Hayatımı kazanmak için seçtiğim yol, mühendis olmama rağmen, öğretmenliğin çileli dünyasından geçti. Geçmekte. Üniversite hocalığım geçim sıkıntısından kurtarmadı beni. Felsefeyi arayan ruhum, dünyanın istilasına uğradı.

Tüm bunları, öğretmenliğini yaptığım çocuklardan kaçını öldürdüğümü düşünürken hatırladım. Yoksa bütün öğrencilerimi mi?

Sanırım, üniversite öncesi öğretmenliğimde fazla "vukuat"ım yoktur. Belki ilk yıllarımda acemiliğim yüzünden hafif ya da ağır yaraladıklarım olmuştur. Sonra aranan bir hoca oldum. Öğrencilerim sınıflarını geçiyorlar, kolej ya da üniversite sınavlarını kazanıyorlardı. Görevim de kazandırmaktı zaten. Üniversitede iş değişti. Artık "mantık", "felsefe", "ahlak", "estetik" falan öğretiyordum. (Nereden biliyorsam!) Birden bire kendimi tahta başında, çocuklara, üstelik Türkçe'nin dışında bir dille bilimi anlatırken buldum. Kendime gülesim geldi. Ağlayasım. Öğrencilerim için de üzüldüm. Ben kimdim ki bu adamlara, benim bile ulaşamadığım, yeterince kavrayamadığım şeyleri öğretmeye kalkıyordum? Felsefe nasıl öğretilirdi? Bilmiyordum. Çok az felsefe dersi almış, acemi bir "mühendis-öğretmen" felsefe hocasıydım! Mantık neydi? Nasıl öğretilirdi?

Sonra "tez danışmanlığı" nasıl bir işti? Felsefede sınav nasıl yapılabilirdi, sınav kağıtları

nasıl değerlendirilirdi? Platon'un "idea" kavramını açıklamaya çalışan bir öğrenciye nasıl "63" verilirdi? (Verdim!)

Aradan yıllar geçti. On beş yıldır üniversitedeyim, altı yıldır da profesör. Bu soruların yanıtlarını hâlâ bilmiyorum. Çok ders veriyorum (yazın bile!) Danışmanlığını yaptığım öğrenci sayısı çok fazla. Farklı üniversitelerden öğrencilerin tezleriyle ilgileniyorum. (Mimarlık, toplumbilim gibi alanlarda da doktora jürilerine katıldığım oluyor!)

Bütün bu "yetişen", "yetiştirilmeye çalışılan" öğrencilerin kaçına araştırma, arama, yaratma aşkı verebildim? Kaçını hakkıyla değerlendirebildim? Kaçını anlayabildim? Yeterince zaman ayırabildim mi onlara? Hele hele, eleştirmem gereken düşüncelerini, kavrayışlarını eleştirebildim mi? Beni eleştirdiler, eleştirilerini eleştirebildim mi? Nasıl bir "hoca" oldum acaba? Elinde evreni, insanı, tarihi açıklayan eşsiz felsefe teorisiyle gelmiş bir öğrencime "40 fırın ekmek yemesini" mi söyledim? "Şu kitapları oku, şunu da öğren gel" diyerek kitap ve makale bombardımanıyla boğup yok etmeye mi çalıştım onları? Yazdıklarında çelişkiler bulup, aptallıklarını yüzlerine mi vurdum? Seviyesizliklerini, tembelliklerini, yetersizliklerini başlarına kakıp aşağıladım mı onları. Yoksa, gizli gizli eğlendim mi onlarla? (Bir öğrencim öyle demişti!) "Ben ne akıllı biriyim, sizler ne kadar da aptalsınız mı?" dedim. Kaçınızı öldürdüm çocuklar? Kaçınız nefret etti benim yüzümden, verdiğim derslerden? Derste anlatılanların özüne ulaşamamaktan, benimle iletişim kuramamaktan kaçınız hastalanıp öldü? Kaçınızın "saf hayallerini" hançerledim? Tezlerini reddettiğim, sınavlarda çaktırdığım, aklım sıra adam etmeye çalıştığım adamlar hangi mezarlıklarda yatıyorsunuz? Kaçınızla ilgilenmedim, sevgiyle bakan gözlerinize aşağılama yıldırımları gönderdim. Hanginiz ardımdan "Bu adam olmasaydı felsefeyi de mantığı da öğrenecektik, bizleri kırdı geçirdi eşek" diyor?

Vukuatımı arz ettim. Günah çıkarmak için değil. Kalplerini kırdığım öğrencilerden özür dilemek için de değil. (Yine kırabilirim onları!) Ben Türkiye'de bir örneğim. Çiçek yetiştirmek isterken, ya da çiçeğin kendi kendine yetişmesini gözlerken, kaba, duyarsız, yetersiz kalarak kaç çiçek öldürdüğünü düşünmeli, bahçıvan. Hoca hep haklı, hep yukarıdan bakan, hep bilen, hep aşağılayan biri olmamalı. Öldürdüğü çiçekler onun dünyasındaki ışıltıyı yok edecek, içindeki çiçekleri öldürecektir! Hoca, öğrendikçe, öğrenci olabildiğince, öğrenciyle birlikte bir aşk olan araştırmayı yürütebildikçe kan ahlakından, can ahlakına geçiş başlayacak, biz öğretmenler elimizi kana bulamamış olacağız.

Okurlara ücretsiz olarak sunulan bu e-kitapçığın
tam ve kağıda basılı metnini

www.ideefixe.com

adresinden satın alabilirsiniz.

İçindekiler

İç Kapak 2
İçindekiler 3
Dikmen'de Pazarda 4
Olağan Hayatın Olağanüstülüğünü Keşfetmeye Hazır mıyız? 6
Çocuklar Beni Nasıl Öldürdüler? 8
Çocukları Nasıl Öldürdüm? 11
Kitabın Tamamı 13